

"PINe Pesj"

פרטת 'כ-חטמא'-גillum מס' 116 טז' אדר תחטע"ב.

העלון מופץ ביבנה, בית גמליאל, גבעת וושינגטון, קיבוץ יבנה, נס ציונה, ניר גלים, נס יבנה ובאי-מילם
ניתן לראות את כל הגלויות באתר www.tipot.co.il חפשו אותו בפ"סבוק f

"כאילו נעשה שותף להקב"ה"
מה שנאמר "ויכל אל-לוקים ביום
השביעי מכל מלאכתו אשר עשה" –
משמע שגמר המלאכה היה בעצם יום
השביעי. ולעת משמע כי "ביום
השיישי" – ויכלו השמים והארץ?!

מיישבים חז"ל כי מלאכת העולם אכן נגמרה
בשנת הימים, אך דבר אחד היה חסר בעולם – מנוחה
– באה שבת, באה מנוחה. זו הבריאה של יום השביעי.
מעתה, לאחר שנמסר לישראל כוח להוציא מחול על
לקודש נמציא כי בנוסף לאותם 24 שעות
שהקב"ה ברא את יום המנוחה והקדושה
 לישראל, רשאי רשיין כל יהודי להוציא מחול על
הקודש וזהו " לעשות את יום השבת לקדשו"
ונעשה שותף להקב"ה.

מוסיף הבן – יהודע חידוש : במקרה עצמו
"ויכל" כתוב בכתב חסר, ומניין פרשנות ויכלו
הוא 72. בgmtירה הוויה (26) ו- אדים (45). יחד
עם הכלול (1+) שווה 72 כמנין פרשנות
"ויכל". לרמז כי בראית מנוחת השבת ומדוקיק בלשון
הגמרה : "מעלה עלייו הכתוב כאליו נעשה שותף"
זהינו כפי שהוא נכתב בתורה ויכלו בכתב חסר.
בימים שיש נתיה אצל אנשים להתריר תחרורה
ציבורית ביום השבת ולפגוע ביום המנוחה. לא די
בחילול השבת ההמוני הקיים בחוץ ישראל, להוסיף
עוד? שנזכה ש' יחויר את כולם
להיות שתפים להקב"ה במעשה
בראשית, **לעשות את השבת.**

שבת שלום וברוך!

מערכת עלון "לשם טמיים"
lshamaaim@gmail.com

הנצה לאורו:
הגערין תרוני חברתי יבנה

לתרומות ניתן לאייר קשר
או לפקיד שירות חמוץון הבנק:
טלפון: 939-5509 חטיבון:
32114/38

לעשות את השבת

"ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת ..."
גם בעשרת הדברות שבפרשת ואתחנן נאמר : "על כן
ציך ד' אלוקיך לעשות את יום השבת" עיקרה של
שבת לנוח ולשבות מלאכה. יש לזכור את יום השבת
– "זכור את יום השבת לקדשו". יש לכבד ולענג את
השבת (ישעה נח, יג),

אך מה יש לעשות בשבת? הרי אנו מצוים דווקא
שלא לעבוד בשבת, קשה לומר שה"לעשות" מותיחס
לקידוש כי חז"ל כבר קבעו
שדייבור בה פה אינו נכון
למעשה.

אלא יש לומר שמדובר בReLUון
שבשבת קשורה עם מעשה
בראשית, וכל ביטוי "עשה"
בmeaning בראשית הכוונה לתaken
ולשלכל, ולא דווקא הכוונה
לעשיה הפיזית.

אין ספק שהשבת הימים, אצל
שומר שבת, נראית יותר ונעימה יותר
 מאשר בתקופה קודמתה או בימי הביניים. כי הימים
מנצלים את ההתקדמות ברמות החיים ואת

השלולים הטכניים גם לענייני שבת. זה
אנו למעשה " עושים את השבת בצרותה
העכשיות ייתכן שהכוונה "לעשות" את
כל הנסיבות הנכונות הנוחות לשבת.

בגמרא במסכת שבת קיטי נאמר "כל
המתפלל בערב שבת ואומר "ויכל",
מעלה עליו הכתוב כאלו נעשה שותף
להקב"ה" מבאר הבן – יהודע את השבת

הרב אריה סעדיה

סיכון

העלון מוקדש לרפואת חברות: **ישראל פרז' רפאל בן מרימ**

כג נאהמה, וככינאת קניית ספה...

אל-ק סופר שיש בו הכל

"ונתנו איש כופר נפשו...זה יתנו...מחצית השקל"
כמה זה מחצית השקל? עשרה ארה
ולמה דוקא מחצית השקל?

מביאים מחצית השקל
כִּי חטא בטע שעה,
זה חצי היום.

על שעברו על עשרת הדברים.
תנו עשרה ארה = מחצית השקל

ע"מ מדרש תנומא פרשת כי תשא ס

"כי תשא..."

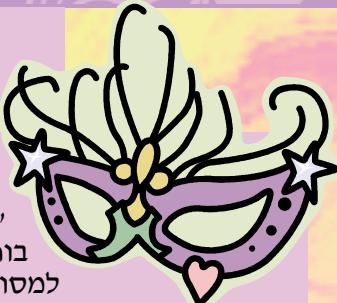
ונתנו איש כופר נפשו"
וכמיין מטבח של את הוציא
הקב"ה מתחת לכיסא הכבוד
והראה למשה ויאמר לו כזה
יתנו- מדרש תנומא. ומאייר
הר' מקוצק: תמה משה רבינו
איך מטבח פשוטה יכול לה
לחיות כופר נפש ? הראה לו כי
טבח של אש-

כלומר: רק אם הנתינה היא
מתוך התלהבות של אש, יהיה
זה כופר נפש, שאז ממש
נתינה חלק מהנפש ולא מטבח
פשוטה. וביע"ה גם אנו שנעשה
את כל מעשינו בהתלהבות על
עם כל כוחות הנפש.
שבת שלום וברוך !

מאთ: מרימים

חכמת רשיים

וכאשר אבדתי, אבדתי...

לצטט את חלקו והלוואי ולימוד זה יעמוד לזכות הקדושים
ומוסרי הנפש האדירים הללו.
"כשעם ישראל נמצא ברמה רוחנית גבוהה, לא צריכה להיות
סתירה בין הגבורה לבין הביטחון בה". הגבול הנכון בין השתדלות וביטחון
הוא, שעל גבי ההשתדלות המקסימלית עם ישראל עשו במלחמה, תבוא גם כן
סיעיטה דשmania, ואם צריך יהיו גם
ניסיים. אם אתה מגע למביוי סתום, ועשית את המקסימים,
המביוי יפתח, הים יבקע לשניים.
והגבול עובי בין המקום שבו אני מותר לעצמי, לבין המקום
שבו באמות אני יכול. הגבול הזה
מאוד עדין, מתי באמות אדם יכול להגיד, עשית את
המקסימים, אני לא יכול יותר.

כתב בספר דברים:
"כחוי וועצם ידי ואמרת בלבבך כחוי ועצם ידי עשה לי את
הupil פזה: זזכרת את יהוה אלפין כי הוא נתנו לך כמ' לעשות
קליל..."

הר' מסביר, שכחוי וועצם ידי זו לא תוכחה, זו האמרה
שצריכה להגיד, אך היא חייבות
לייאמר בד בבד עם הפסוק השני: ה' אלוקיך הוא הנוטן לך
כוח לעשות קליל..."

שנזכה כעם וכיחידים למדוד להיות מוסרי نفس אמיתאים,
ולהשתדל בכל הכוחות שנטעו לנו לנשות שוב ושוב ולא להרפה
ידיינו, להוסיף טוב ולהתקדם. אך לא לשוכח שבסוף של תהליך
יש יד מכונת-שה' שלשםנו אנו פועלים ומשתדרלים. שנזכה...

"וכאשר אבדתי אבדתי"...היא
אומרת באנהה כבדה. עיניה זומות.
"עין במר בוכה אך ליביה שמח". היא
בוחרת-בוחרת לעזוב את בעלה בוחרת
שהוא גדול ממנה המתירה לשמה הגעה לעולם. היא אינה יודעת בוודאות
מבינה כי אין כח גדול יותר מזה. המהו
שרוצה והצלחה יעדוד ליהודיים בסופו של תהליך. אך היא בוחרת
לנסות לגורום לכך, ותעשה הכל כדי שזה יקרה גם אם הדבר
דורש ממנה וויתורים נוראים. היא בעיר לא שוכחת את
המחות שללה- את העובדה שהיא אינה יכולה לעשות זאת בלבד...
שאלמלא הקב"ה היה ב"ענין" היא לא היתה עושה זאת בלבד...
מתוך כך היא מבקשת חורה בתשובה- צום, חזרה למחות
האמיתית, יציאה מחומר וחיבור לקודש. היא חייבת להיות
נקיה לגמרי מוגדים חיצוניים, מחוברת לה', וכן גם העם.
וכשmagיה לארמוני, ועומדת בפתח השער, היא לוקחת נשימה
עמוקה מבינה של כתפייה הרכות, למודות המכובדים מوطלת
התשועה של עם שלם. היא חלהשה מהANTS, עיניה רכות מדמעות
שאינה יכולה להחניק יותר. היא יודעת כי מי שלא נקרא לבוא
אל המלך אחת דעתו למות. וברגע תקווה אחרונים אלו עצמת
עיניה בלב נשבר ומתרgesch פונה לה "אליל... מה עזבתני רחוק
מיושעתני דברי שאגתי... אקרוא יומם ולא תענה וליליה ולא דומה
לי..." (תהלים כ"ב). היא מתפללת, בהכנעה גמורה ואמונה
שלימה פשוט מתפללת.

אסטר היא ההתגשות של מסירות הנפש. של הבטחון בה'
וההשתדלות האינסופית של האדם לעשות בעולם.
לפני שנה עם ישראל איבד משפחה יקרה משפחתי פוגל. מתוך
הסיפורים והבחירות שעשו בחיהם למדנו ואנחנו לומדים כל
הזמן מהי מסירות נפש אמיתית, גם אחרי גירוש כואב מגוש
קטיף בהרו לבנות את ביתם באitemר מתוך מחשבה מה hei
חשיבות להוסיף בעם ישראל. קראתי שיעור שהרב אודי הייד
העברית בישיבה באitemר בנושא בטחון והשתדלות. והחלטתי

קרוב רחוק

מאת: חגי נחרוי

יבנה, ישראל, 2012.

זה היה יום שמיוני, צלול אחרי הגשם. מיכאל התעורר בבוקר שבכニסה לבתו, לוגם מהקפה של אחר הצהרים. למרות כל הנזונים האלהו, דאגה עמוקה קינה בלבו של מיכאל. הוא הרגיש איך הוא מאבד את יובל בזמן האחרון. הם כמעט ולא היו. למעשה, הם כמעט ולא היו. למעשה, הוא מדבר שונא בזמן האחרון, להתenga שונה. הוא נגע ממחשובתויו כשהראה את בנו מהנה את הרכב ויוצא ממנו. "מה נשמע?" שאל מיכאל. יובל משך בכתפו. "עם מי הייתה?" "עם שירה". מיכאל נשף באפו. שירה הייתה החברת הלא מוצחרת של יובל, והקשר ביניהם היה עמוק מדי לגיל כה צעיר. "ידעתי שתגיב ככה. הייתי צריך לשקר לך." "מה פתאום? תראה יובל, אני מודה. זה לא מוצא חן בעיניי." "למה לא? גם היא דתיה בדיק במוני." "אני מקווה שלא. ראיית איך היא מתלבשת? ובכלל, אתם שומרים נגיעה?" "אבא, זה שהיא לא בסטנדרטים שלך ושל אמא, לא אומר שהיא לא בסטנדרטים שלי." "וומה, אם יורשה לי לשאול, הסטנדרטים שלך?" הסטנדרטים שלו זיה שמרית מצוות בגבול הטעם הטוב. אנחנו לא מלאכים. לא צריך להחמיר ולסיגיג כל דבר. אם יש רבנים שמתרירים ללבת כהה ולא לשומר נגעה אז אין לי שום בעיה." יובל הלך משם בחמת זעם ומיכאל הבין בכיפה החדש שלו, קטנה יותר. הבן שלו היה ממש לידי, נראה כמווה, מתלבש כמווה, מדבר כמווה. ועם זאת, כל כך שונה ומרוחק.

במאות הקודמות, המציגות הייתה הרבה יותר שחור לבן. או שאתה היהודי או שאתה גוי. לאט לאט, כשהחלתה תקופת ההשכלה, הגוונים נעשו אפרפרים יותר והיה אפשר להזכיר יהודי גם ללא שמרית תורה ומצוות. היום, הכל נראה אפור. לכל אדם יחס שונה לשמרית התורה והמצוות, להיבור שלו אליו ולחלק מהם ממלאים בחיו. קברים בתקשות בהעברת המסורת מאב לבנו היו לכל אורך ההיסטוריה. אולם בעוד שפעם הדברים היו יותר מוקנצנים וברורים לעין, ביום הרבה יותר קשה לעמוד עליהם ולאבחן אותם. כולנו תפילה שהMRIות בסמכות וניפוי המסורת יקבעו את האיזון הנכון שלהם. שהבניים יבינו שזו שלא כל התשובות למצאים אצל הורייהם, לא אונר בהכרח שהוריהם טועים. שהמרד היפה למסע של חיפוש אמייתי אחר האמת ולגלות שהיא הייתה קרובה משחובנו.

ג'רבה, טוניס, 1721. המשש הייתה באמצע השמיים, מצליה לחץ עוד אgel זעה על מצחו של יוסוף. הוא ישב במרפסת הקדמית של ביתו וחיכה לשושא. בנו הקטן יצא בשליחותו אל השוק והיה אמר לו לשבת לפני שעתיים. יוסוף לא היה מופתע. זו הייתה התנהגות אופיינית לשושא. וכך מצא את עצמו, מתthead בחום הנוראי של המדבר, מחהה לבנו הסורר. כאשר ראה את דמותו של בנו מרוחק, המשש כבר לא שימש כמקור החום היחיד שהלהיט אותו. בנו חזר בידיהם ריקניות! "אייפה הקניות?" נבח עליו. שושא החיזיר לעומתו פרצוף מתנשא, "השוק היה חלש היום." "או למה חזרת רך עכשו?" שאל יווסף כשידייו על מותניו. "פגשתי כמה חברים שם... לא אמרת לי מתי לחזור." "אתה לא יודע שאמא צריכה את המרכבים? עכשו איך היא תכין קוסקוס? אבל לא, לשושא יש דברים יותר חשובים, כמו לבളות עם החברים הגויים שלו?" "כל יום אתה זה אותו דבר! קוסקוס קידוש-תפילה-קוסקוס. די כבר! מה הבעיה שלכם עם החברים שלי? שאני לא סגור ומקובל מוכחים?" סקאחה! כאפה מצלצת הוטחה על חייו של שושא. הוא הnick את ידו על חייו הבוערת והסתכל על אביו בעיניים רושפות. "בחיים שלך אל תדבר ככה על אמא שלך! אתה יהודי, שושא, אל תשכח את זה." "זה סמי, ואני כבר מזמן לא יהודי..." אמר בני, הסתובב ורץ הרחק. יוסוף צפה בכאב בבונו המתפרק ממנו, שלא הצליח להعبر לו את אמונתו. מתבולל לו לאיו使用 השוקעת.

קייב, אוקראינה, 1876. המשש לא זרחה כאן כבר שבועות, או כך לפחות נדמה היהLINKUL. הקור חדר לכל העצמות בגופו וגרם לו לרעד, ובכל זאת הוא נשרר לשבת בפתח הבית, מצפה בceilion עיניים לשROLIK. בנו הצעיר היה אמר לו לחזור מהחידר לפני כמה שעות טובות, וכמו כל הימים האחרונים הוא בשוש להגעה. רק כאשר שפטו כבר התחילו להכחיל, ראה את שROLIK פושע בשלג, עטוף במעיל. תחת חיקו היו ספרים שניקעל לא זיהה כספרי קודש. "מה יש לך ביד, שROLIK?" בנו החיוור הביט בו ו שקל את מילותיו. "סתם ספרים שהשאלו מהספרייה." "מה בספרייה?!" זעם ניקעל. "שם אתה מבלה את כל הערבים האחרונים שלך? זה לא מקום ליהודים!" "אני ממש לא מסכנים, אבא. גם ליהודים יש מקום בכלכלת, בפוליטיקה ובఈילה. לא הכל זה רק שמרית תורה ומצוות. האמת היא, שאני בכלל לא יודעת מה עוז רלונטי בתורה זוו." ניקעל הnick את ידו על חזזה וכאליו נחדר אחרה. לחיוו הסמיקו על אף הקור העז. "אתה מדבר כמו גוי!" לא אבא, אתה פשוט מוקבע מכדי להבין. אני היהודי בדיק במוח ואולי אפילו יתיר מכך! אני היהודי החדש!" שROLIK שמט את ספריו על השלג הבהיר ורץ הרחק משם. ניקעל התבונן עוד שעות ארוכות בטביעות רגליו של בנו, וידע שמתחלת לכל השlag הזה מסתתר רק חול.

**יש עוד הרבה דברים לעשות כאן... אנחנו עוד רק בהתחלה!!
טואפים רחוק, אבל זוקקים גם לך...**

**בונים קהילה לטע טמיין!
מלא הוראת קבע כפי יכול והוא שותף בחיזוק העיר!**

לתרופה ופריטים נוספים:
רעה – 050-4531228
ניתן גם להטאר פריטים במיל הולן,
ואנו כבר נdag שיגיע אליך טופס

ואז התחלה לשמעו דברים על שודד הים והתוכנה האסורה שלו. שיגעון, דברים נחדרים. מה שהיה לו היה יכול לשנות הכל. להביא חיים לחדרון המשעטם שלו. אז חיפשתי, פקסטי ושלחתי מיילים, וחיכיתי. ואז פתאום הוא היה שם, בגודל אמיתי, ובידו המושחת דיסק בגודל מטבח. "כמה זה?" שאלתי.

"אין זה מחיר".
לפניהם שיכולתי לטעון שהוא כבר נעלם.

חיכיתי עד לשעת הדמדומים שלפני השקיעה והורדתי את הקובלץ. התמלאת בתחושים מיידית של שמחה ורוגע. בפעם הראשונה - ב- 32 שנה, הטלפון פסק מלצלצל. הפקס הפסיק לפקסס, 5,000 מסכים הפסיקו להקרין. ליד הנרות הדולקים השתוומתני מון השלווה האינסופית, מהשקט המהמם. ריחו של החלה הטרייה גירה את אפי. צלילי השירה המלאכית מילאו את אוזני. המגע של בתים ליטף את נשמי. עשרים וארבע שעות לאחר מכון הסרתי את הדיסק וכבר חיכיתי לפעם הבאה שאשתמש בו.

תקעתי מבט בדיסק וקרأت שוב את התווות שנכתבו בכתב יד : שבת 0.1.1.

כאשר סיון, איטליה ושוודיה עברו ל- 22. נו, כבר תפסתם את הרעיון.

כמובן שהיינו גם מבלים בדמוקרטיה הциיבית בעולם. היה לנו נגשנות אינטנסיבית מידיית ל- 5,000, 5,000 ערוצי לוויין בתוך עפיפוי העיניים שלנו. טונות של משחקים וידאו, כולל משחק פולני החולן הקלאסי בתונך האוזן רחוק עם DVD פלוס

באביב 2042 נפגשתי סוף סוף עם שודדים. בבדיקה שהחלה לחשוב שהוא לא בעצם קיים, הוא הופיע לפני ואני ממרומי שתי המטר שלו על שולחני בחדרון בקומת 56 בסגנון מנהל מחלקה שיגור וקבלה בחברות הobile ימיות. "אומרים לי שיש לי משהו שאתה מעוניין

בו", אמר שודד הים. אכן היה לו. בשנת 2000, לאחר ש"באג 2000" הביעתי כמעט כמעט ולא קרה,

המומנטום שהתחילה עם מכשיר הפקס הטלפון הסלולי והאינטרנט תפס תאוצה רבה. ב- 2002, הורדת הקבצים הייתה עניין של מה בכך. ב- 2025 המחשב האישי נהיה אישי ביותר, שכן לכל אדם הרשות בביטחון העין השמאלית שלו. בדיקון כמו ברשותה הנspark של מס הכנסה בשנת 2010, החוק חייב כל אחד להשתתף בדיקס קשיח בראשות. אף אחד לא עשה מהה סיפור. כולנו היינו עוסקים מדי בתחום.

ב- 2038 התחילו שבוע עבודה של שבעה ימים אחרי שבין התחלו לעבוד שישה ימים וחצי.

ב- 2039 עברנו ליום עבודה של 24 שעות

שעת סיפור סודו של שודד הים

במיינץ.

מלחמות כוכבים 44: "התחלת חודה אחרת" היה מס' 1 ב��ופות הקולנוע. "הינקיס" זכו באליפות הווירטואלית החימישית ברצף. שוק המניות הגיע לשיא של 10 מיליארד. החיים היו טובים.

עולם מסיבה כלשהי הרגשתי גרען. אכלתי והתעמלתי, עשית הפסכות לשינה וחמצן. שום דבר לא עזר. חיפשתי באינטרנט את המושגים "רייקני", "מדוכא" ו"עצוב", אך כל הזמן קיבנתי Antworten של סוכני נסיעות וקוקה קולה. כאשר חיפשתי כמה נשאר משכבות האוזן, קפוץ לי באנור מול העיניים: מרגיש ריקנות? מדוכא? עצוב? לשודד הים יש תוכנה שתנסה את חיך. כאשר הקלקטי שום דבר לא קרה. חשבתי שהזו עוד איזה ספאם.

בסי"ד

בית-מדרש

שבט	יום ה'	יום ד'	יום ג'	יום ב'	יום א'	
פרשת-שבוע	14:00	תפילת שחרית א"ז ג'א"ב שיעור 'פלא ייעז'	5:30			
ילדיים		גברים	גברים	גברים	גברים	
סיפורים תהילים ו-פ"ט	19:00	רב שיק'ה סהצרי אורחות צדיקים'	רב עובדיה סאנע הלכה	רב אריה סעדיה מסילת ישרים'	רב משה סלייחי ספר שמואלי'	19:30-20:30
אבות וילדים		גברים ונשים נער ומעלה	גברים ונשים	נשים וגברים	גברים	20:30-21:15

*בית המדרש מתקיים בבית-הכנסת 'אוהל משה'
(רחוב הנשר 2)

העלינו ייואא כסיע
סידור, בינה-היכר, ציון

בסי"ד

תבליני א.א

תבלינים • פיצוחים • קטניות • פירות יבשים

ניתן להזמין מראש: ג' חנון בית, קובנה, סביה,
סלון, לחוח, חילבה מוכנה, סחוג ביתי

טלפון: 03-9322808 | דואי: 28/28 מ. מסחרי לב בינה